

man endogsaa var gaaet for vidt i saa Henseende. Det Forslag, der var forelagt af den afdøde Finansminister, og som blev vedtaget her i Tinget, gik jo ud paa en fortsat Stigning efter Ratebeskatning til 120,000 Kr. Her standser man med Stigningen ved 100,000 Kr., og saa er Forholdet endda det, at man har reduceret denne Stigning hele Vejen igennem. Dersom man f. Eks. vil tage et Beløb af 120,000 Kr. og sammenholder den Afgift, som efter det nu foreliggende Forslag skal betales, med, hvad der skulde have været svaret deraf, dersom det Lovforslag, der blev vedtaget hernede sidst, var blevet vedtaget, saa er der en Besparelse af 1,540 Kr. Det er slet ikke saa lille et Beløb at spare paa en Arvelod paa 120,000 Kr. Men hertil kommer yderligere, at de Arvelodder, der ere større end dette Beløb, fra 120,000 Kr. og opad, spare 3 pCt. paa det, som gaar over denne Sum. Der er altsaa for de store Arvelodder opnaaet en betydelig Besparelse ved de Ændringer, der ere foretagne i Landstinget. Jeg kan ikke forstaa, at det skulde være nødvendigt fra Regeringspartiets Side at gaa ind paa at gøre saa store Indrømmelser overfor de Herrer, der repræsenterer Kapitalen deroppe i det høje Landsting, saa meget mere som en større Del af Højre deroppe jo nærmest var stemt for at bevare en stærkere Stigning end den her vedtagne. Jeg ved godt, at det var i Forbindelse med en Nedsættelse af Beskatningen i det hele taget, men det forekommer mig, at man ved en Forhandling vilde kunne have opnaaet det samme Resultat, finansielt set. Man maatte have kunnet opnaa den samme Indtægt, som dette Lovforslag byder, og ved at tage de Herrer, der — hvad ogsaa Højres ærede Ordfører hernede nylig gjorde — kritisere, at man har forladt den progressive Ratebeskatning og har lagt for store Afgifter paa de mindre Arvelodder og for smaa paa de større, paa Ordet og sige: Ja vel, vi nøjes saa med at tage en lignende Afgift i Gennemsnit som den, der foreslaas her, men vi enes om at fordele den paa en retfærdigere Maade, vilde man alligevel have faaet en bedre Skattelov end den, der foreligger her.

Men paa den anden Side indrømmer jeg, at set i Forhold til den Arveafgiftslov, vi have for Tiden, er denne Lov et Fremskridt. Højres ærede Ordfører udtalte nylig, at naar det en Gang lykkes Socialdemokraterne at faa nogle Etager satte paa denne Lov, risikere vi jo at komme til en

fuldstændig monstrøs Beskatning. Ja, det tror jeg nu ikke. Jeg tror ikke, det gaar saa hurtigt med at faa sat Etager paa, men selv om det skulde lykkes at faa sat nogle Etager paa, hvad jeg meget haaber maa lykkes i en nær Fremtid, tror jeg dog ikke, det bliver saaledes, at der løbes nogen Fare for, at de store Arvelodder blive beskattede for højt. Er der i det hele taget nogen Indkomst, som kan taale en klækkelig Beskatning, er det efter min Mening Arv, og jeg er ikke enig med det ærede Medlem for Københavns 4de Valgkreds (Birck), naar han gjorde gældende, at man var for haard mod de Arvelodder, der tilfaldt beslægtede i de fjernere Linier eller ikke-beslægtede. Tværtimod forekommer det mig at være rigtigt og retfærdigt, at man i højere Grad beskatter de Arvelodder, der tilfalde Folk, som enten slet ikke eller kun i fjernere Grad ere beslægtede med Arveladeren.

Imidlertid byder dette Lovforslag jo et Fremskridt set i Forhold til det bestaaende, og jeg kan derfor anbefale at stemme for det, men jeg opgiver ikke Haabet om, at det skal lykkes ad Aare yderligere at faa denne Lov forbedret, saaledes at man i højere Grad kan blive i Stand til at ramme de større Arvelodder og derigennem skaffe en Indtægt for Statskassen, som kan anvendes til gode og nyttige Formaal. Jeg havde naturligvis hellere set, at man i Stedet for det, der er sket, at Indtægten gennem denne Lov er bleven reduceret med ca. 400,000 Kr. aarlig, havde været i Stand til yderligere at forhøje denne Indtægt, saaledes at man havde kunnet nedsætte de Afgifter paa Toldloven, som angaa de vigtigste Livsfornødenheder, men i Stedet for har man søgt Kompensation der for at kunne gaa ned med Afgifterne paa denne Lov.

Hvad de øvrige Ændringer angaar, gaar Ændringen til § 5 jo ud paa at gøre Beløb paa indtil 3,000 Kr. afgiftsfri for Livrenters Vedkommende. Det er tænkt som en Art Præmie for at faa Folk til at forsikre sig, det har jeg i og for sig ikke noget imod. Jeg er glad ved, at man ikke i Landstinget har forandret de Ændringer, vi fik indførte hernede ved Behandlingen af dette Lovforslag, f. Eks. at der af Arvelodder under 1,000 Kr. ikke svares Afgift, naar det er Ægtefæller eller Børn, som overtage dem, og at der ikke tages Afgift af Lodder under 500 Kr. Dernæst er der foretaget nogle redaktionelle Ændringer, man kan maaske ogsaa sige, at nogle af